

również, że Komisja naruszyła rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich⁽¹⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem finansowym”), i rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia finansowego⁽²⁾ (zwane dalej „rozporządzeniem wykonawczym”).

Na poparcie swojej skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

Po pierwsze strona skarżąca twierdzi, że Komisja wydała sporną decyzję bez uważnej oceny okoliczności sprawy, ani też faktów, opierając się wyłącznie na sprawozdaniach urzędników łotewskich, które nie są potwierdzone opinią lub decyzją właściwych organów. Zdaniem strony skarżącej Komisja powinna była przed wszczęciem postępowania o odzyskanie zbadać istnienie zarzucanych naruszeń w sprawozdaniach urzędników Republiki Łotewskiej i uzyskać wszelkie niezbędne dowody, czego Komisja nie uczyniła, ograniczając się do formalnego zbadania wcześniejszej korespondencji. Zostały w związku z tym zignorowane ważne fakty, a zwrot finansowania z PHARE jest niesłusznie dochodzony.

Po drugie strona skarżąca twierdzi, że Komisja nie skorzystała z kompetencji przysługujących jej na mocy memorandum finansowego, rozporządzenia finansowego i rozporządzenia wykonawczego. Zauważa w tym zakresie, że stwierdzając naruszenia, Komisja powinna była w pierwszej kolejności ocenić skutki finansowe tego naruszenia dla budżetu Unii, a po drugie, jeżeli stwierdziłaby, że naruszenia mogłyby mieć istotne skutki finansowe, to powinna dać Republice Łotewskiej możliwość skutecznego przedstawienia uwag co do okoliczności sprawy, a także wyznaczyć czas na zakończenie nieprawidłowości. W niniejszej sprawie nie skorzystała z tych uprawnień, tak że sporna decyzja była sprzeczna z memorandum finansowym, art. 71 rozporządzenia i art. 79 i 80 rozporządzenia wykonawczego.

Po trzecie strona skarżąca twierdzi, że sporna decyzja była nieproporcjonalna oraz że została przyjęta z naruszeniem postępowania dotyczącego podejmowania takich decyzji, ustalonego przez memorandum finansowe, rozporządzenie finansowe i rozporządzenie wykonawcze. Ponadto sporna decyzja nie została opublikowana, nie zawiera ona daty wydania i strona skarżąca dowiedziała się o niej jedynie w dniu 9 marca 2011 r. w ramach postępowania wszczętego na Łotwie.

Po czwarte, strona skarżąca uważa, że sporna decyzja spowodowała poważne konsekwencje i wyrządziła jej poważne szkody, ponieważ stanowi ona podstawę wszczętego przeciwko niej postępowania i uniemożliwia jej w przyszłości uzyskanie finansowania w ramach programu PHARE.

Po piąte i po ostatnie strona skarżąca twierdzi, że sporna decyzja poważnie naruszyła jej reputację, ponieważ bezprawne działania Komisja uniemożliwiają uczestnictwo nowych partnerów w projekcie i mocno podważają zaufanie inwestorów do strony skarżącej jako godnego zaufania i pewnego partnera.

Skarga wniesiona w dniu 1 czerwca 2011 r. — A+P Kieffer Omnitec Sàrl przeciwko Komisji

(Sprawa T-288/11)

(2011/C 252/79)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: A+P Kieffer Omnitec Sàrl (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciele: A. Delvaux i V. Bertrand, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- dopuszczenie skargi o stwierdzenie nieważności;
- stwierdzenie nieważności decyzji, przez którą Komisja Europejska odrzuciła jej ofertę i udzieliła zamówienia innemu ubiegającemu się, która to decyzja została doręczona stronie skarżącej w dniu 5 kwietnia 2011 r., pismem z dnia 1 kwietnia 2011 r.;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga zmierza do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 1 kwietnia 2011 r. odrzucającej ofertę złożoną przez skarżącą w ramach procedury otwartej zmierzającej do udzielenia zamówienia publicznego na konserwację instalacji grzewczych, wentylacyjnych, klimatyzacyjnych i hydrosanitarnych oraz zraszaczy w budynku im. Josepha Becha w Luksemburgu i udzielającej zamówienia innemu ubiegającemu się (JO 2010/S 241-367523).

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 89 ust. 1 i 2 oraz art. 92 rozporządzenia finansowego, art. 135 ust. 1 i 5 rozporządzenia wykonawczego oraz art. 49 Dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi, ⁽¹⁾ a także zasady przejrzystości, równości i proporcjonalności w zakresie, w jakim Komisja Europejska zażądała od ubiegającego się, aby dostarczyła „certyfikat ISO ważny na całą jego działalność w zakresie konserwacji, wydany przez jednostkę certyfikującą”. Strona skarżąca zarzuca Komisji Europejskiej, po pierwsze, brak sformułowania kryterium wyboru w sposób wyraźny i precyzyjny

⁽¹⁾ Dz.U. L 248, z 16.9.2002 r., s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 357, z 31.12.2002 r., s. 1.

wobec braku doprecyzowania w zeszycie zamówienia wymaganego numeru certyfikatu ISO, po drugie, wymagania od ubiegających się certyfikatu ISO „na całą działalność konserwacyjną”, a nie tylko na odnośny rynek, i, po trzecie, brak umożliwienia ubiegającym się wykazania, iż posiadają poziom jakości porównywalny z poziomem certyfikatu ISO.

- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku uzasadniania wynikającego z art. 296 TFUE, art. 100 ust. 2 rozporządzenia finansowego, naruszenie specyfikacji zamówienia i jej załączników, oraz oczywisty błąd w ustaleniach w zakresie, w jakim Komisja Europejska odrzuciła ofertę spółki A+P KIEFFER OMNITEC, na tej podstawie, iż skarżąca nie spełniała kryterium 16, ponieważ ta nie złożyła dokumentów dowodowych poświadczających, że kandydaci posiadają wymagane kwalifikacje. Strona skarżąca podnosi, po pierwsze, że kryterium 16 dotyczyło „deklaracja wykazująca rzeczywiste roczne środki mające wymagany profil w okresie trzech ostatnich lat u wszystkich ewentualnych członków grupy”, oraz że strona 27/37 załącznika II do specyfikacji zamówienia nie odnosiła się do znajomości języków przez kandydatów, oraz, po drugie, że strona skarżąca przedstawiła dowód na to, że kandydaci posiadają kwalifikacje wymagane na stronie 28/38 załącznika II do specyfikacji zamówienia poprzez złożenie odpowiednich dokumentów. Jeżeli chodzi o innego kandydata, to dokumenty zamówienia nie wymagały spełnienia kwalifikacji wymaganych przez szefa danego miejsca.

(¹) Dz.U. L 134, 2004, s. 114.

Skarga wniesiona w dniu 14 czerwca 2011 r. — ABN AMRO Group przeciwko Komisji

(Sprawa T-319/11)

(2011/C 252/80)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ABN AMRO Group NV (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci W. Knibbeler i P. van den Berg)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 5 decyzji Komisji z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie środków nr C 11/2009 (ex NN 53b/2008, NN 2/2010 i N 19/2010) wdrożonych przez państwo niderlandzkie na rzecz ABN AMRO Group NV; i
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że poczynione w zaskarżonej decyzji ustalenia w odniesieniu do zakresu zakazu przejęć zawartego w art. 5 są dotknięte następującymi błędami pod względem prawnym i muszą być uchylone:

- naruszenie art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE i błędne zastosowanie zasad i wytycznych określonych w komunikatach Komisji (¹);
- naruszenie zasady proporcjonalności poprzez uzależnienie zatwierdzenia środków pomocy od zakazu przejęć, który nie jest odpowiedni, konieczny ani proporcjonalny;
- naruszenie zasady równego traktowania poprzez nałożenie zakazu przejęć znaczenie bardziej rygorystycznego w porównaniu z zakazami przejęć nakładanymi przez Komisję w innych przypadkach;
- naruszenie zasady dobrej administracji w wyniku niezbadania w sposób staranny i indywidualny wszystkich istotnych aspektów każdego przypadku, w tym konieczności nałożonego przez decyzję zakazu przejęć i jego skutków, oraz naruszenie art. 296 TFUE wynikające z nieprzedstawienia odpowiedniego uzasadnienia wspomnianej decyzji.

- 2) Zarzut drugi dotyczący tego, że poczynione w zarzucanej decyzji ustalenia w odniesieniu do okresu obowiązywania zakazu przejęć zawartego w art. 5 są dotknięte następującymi błędami pod względem prawnym oraz w zakresie oceny i muszą być uchylone:

- naruszenie art. 345 TFUE poprzez uzależnienie okresu obowiązywania zakazu przejęć od udziału własności państwowej;
- naruszenie art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE i błędne zastosowanie zasad i wytycznych określonych w komunikatach Komisji (²);
- naruszenie zasady równego traktowania poprzez nałożenie zakazu przejęć znaczenie dłuższego w porównaniu z zakazami przejęć nakładanymi przez Komisję w innych przypadkach;
- naruszenie zasady proporcjonalności i dobrej administracji.

(¹) Komunikat Komisji w sprawie zastosowania zasad pomocy państwa do środków podjętych w odniesieniu do instytucji finansowych w kontekście obecnego, globalnego kryzysu finansowego (Dz.U. 2008, C 270, s. 8); komunikat Komisji w sprawie dokapitalizowania instytucji finansowych w związku z obecnym kryzysem finansowym: ograniczenie pomocy do niezbędnego minimum oraz mechanizmy zabezpieczające przed nadmiernym zakłóceniem konkurencji (Dz.U. 2009, C 10, s. 2); komunikat Komisji w sprawie postępowania z aktywami o obniżonej wartości we wspólnotowym sektorze bankowym (Dz.U. 2009, C 72, s. 1); komunikat Komisji w sprawie przywrócenia rentowności i oceny środków restrukturyzacyjnych stosowanych w sektorze finansowym w dobie kryzysu zgodnie z regulami pomocy państwa (Dz.U. 2009, C 195, s. 9).

(²) Zobacz przypis 1.